

Sygn. akt I CSK 146/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.

przeciwko miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. to jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Skarżąca przedstawiła zagadnienie: „czy bonifikaty od opłat rocznych za użytkowanie wieczyste udzielone w trybie administracyjnoprawnym w czasie obowiązywania ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach przysługują również użytkownikowi wieczystemu pomimo braku zapisów o przyznaniu 50 % bonifikaty w umowie o ustanowieniu użytkowania wieczystego zawartej w formie aktu notarialnego” oraz „czy wystąpienie do sądu z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej w zakresie zapłaty jest wystarczającym przejawem świadomości o przysługującym wzywającemu roszczeniu o zapłatę czy też ma jedynie na celu uchylenie niepewności, co do przysługujących wzywającemu roszczeń”. Jednocześnie skarżąca wskazała, że rozstrzygnięcie tych kwestii wymaga wykładni przepisów prawnych, jako budzących poważne wątpliwości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera samodzielnego uzasadnienia, skarżąca jednym uzasadnieniem objęła zarówno wskazane przez siebie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jak i uzasadnienie podstaw kasacyjnych. W związku z taką konstrukcją uzasadnienia zawartego w skardze kasacyjnej zauważyć należy, że ustawodawca w art. 398⁴ § 2 k.p.c. nałożył na skarżącego obowiązek odrębnego uzasadnienia przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i odrębnego uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Odrębność ta wynika z odmiennych funkcji, jakie pełnią przesłanki, o których mowa i podstawy kasacyjne. Okoliczność, że argumenty mogą się powtórzyć nie uwalnia skarżącego od obowiązku podporządkowania się

przepisom ustawy. Nie jest przy tym rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w obszernym uzasadnieniu objętym treścią skargi kasacyjnej tych argumentów, które będą stanowić uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i odrębnie poszukiwać tych, które stanowią uzasadnienie podstaw kasacyjnych. Poza tym nie jest jasne, na której z przesłanek art. 398⁹ § 1 (pkt 1 czy pkt 2) k.p.c. skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca nie wskazała, które przepisy wymagają wykładni, przeoczyła też, że skoro sąd poddał treść umowy wykładni i na podstawie wyników tej wykładni ustalił, że strony umowy ustanowienia użytkowania wieczystego swoją wolą objęły przysługiwanie bonifikaty poprzednikowi prawnemu powoda, to wątpliwość pierwsza, czy też zapytanie pierwsze, nie ma w sprawie znaczenia. Z kolei zapytanie drugie nie pozostaje w żadnym związku z powołanymi podstawami kasacyjnymi, zatem nie można przyjąć, że stanowi zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy czy też, że chodzi o wykładnię przepisu, którego wykładnia zdecyduje o rozstrzygnięciu.

Oddaleniu podlegał wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wносиła, bowiem o oddalenie skargi kasacyjnej i tylko z takim wnioskiem związała wniosek o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz powoda zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, który należy podzielić, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z jednym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem, które w sprawie nie zapadło.

aw

jw